

קול יעקב

זמני השבת באלעד:

הדלקת נרות: 19:06

צאת שבת: 20:14

זמן ר"ת: 20:47

עלון מס' 142 | י"ז באב |

תשפ"ג | שנה 3

מטעמים לשולחן שבת

לחצולות:	לע"נ:	לדפי"ש:
כל	יורם בן מרים ~	רפאל
משפחת דרשן	אהובה	דוד בן אודליה ~
	בת חיה ~ ניסים	ישו בן שושנה
	בן יצחק ת.צ.צ.ה.	

ולרפואת כל חולי ישראל

"ולא תביא תועבה אל בתיך" (ו, כו)

להרחיק מביתו כל המקרר מאמונה.

האדם נמשל לעץ השדה, עץ כשהוא שתיל ורך, תוכל ליישרו על ידי מקל שתצמיד אליו, ולכשיגדל ויתעבה גזעו לא תצטרך עוד לאותו מקל. ולהפך, אם לא תצמיד אליו מקל כשהוא שתיל ורך ויגדל עקום ויתעבה גזעו באופן זה, לא תוכל ליישרו לאחר מכן ושום מקל לא יעזור.

ועלילותיו, לא כן בנער קטון אשר הוא בתחילת דרכו ובתחילת התגבשות השקפתו.

והנה הדבר המטמא ביותר את נפש הנער בזמננו הוא החדרת תרבות הגוים אל עם הקודש – היהודים, על ידי הטלוויזיה, עיתונים, וידאו, ושאר מכשירים רעים ומקולקלים המלאים בפריצות ותועבות אשר עושים הגוים ואם אולי ימצא מלאך מליץ אחד מני אלף ויש בהם מעט תועלת, הפרוץ מרובה על העומד והטוב שבהם בטל בכמה אלפים ואין להחשיבו כלל. והילדים הרכים יושבים מול המכשיר המתועב הזה, עיניים להם ולא יראו אוזניים להם ולא יאזינו ותוכן תוכניותיהם המקולקלות לא רק מבחינה דתית אלא אף מבחינה מוסרית, תוכן זה חודר אל קרבם כארס של נחש ומשפיע עליהם ועל השקפתם. ומה יעשה הבן ולא יחטא, צא נא הרחובה וראה מה התוצאות, רצח סמים, עריות, גנבות ושאר התועבות. ולזה רומז הפסוק: "לא תביא תועבה אל ביתך" (נועם התורה).

דבר הלמד מעניינו של העץ הוא חינוך הילדים (כי האדם הוא עץ השדה כנ"ל), כשהם רכים, קולטים הם היטב את המראות ואת הקולות כדיו כתובה על נייר חדש, ואז הוא עיקר חינוכם. ואם היו מראות וקולות אלו ובמילים אחרות חינוך זה – לקלוקל ברוחניות או במוסריות, כך יהיה המשך דרכו של הנער. ואומנם אף אדם זקן יוכל לחזור בתשובה, אך הדבר קשה מאוד במציאות, כי כבר הוקבעו היטב בנפשו דרכיו

משל ונמשל

"איך שאתה התנהגת... ומה שעשית... איזה ביזיון, ממש בושה וכלימה".

הרב היה המום: "מה, אני?!", "כן, אתה, כבוד הרב שליט"א", השיבה הרבנית. הרב התעלף. הבושה שאפפה אותו גרמה לו להחליט שלא ייצא מפתח ביתו במשך חודש ימים.

מעשה (שלא באמת) היה **ברב צדיק ומכובד**, מרחוב יפו בירושלים. פעם אחת השתתף הרב בסעודת מצוה ובמהלכה הגישו יין שרף, עתיק יומין ומשובח. הרב, שלא היה רגיל לשתות, שתה עוד ועוד ולבסוף השתכר עד מאוד. הוא קפץ על השולחן, רקד עליו והתנהג כאחד השיכורים בצורה משפילה במיוחד. לאחר מספר שעות, הרב התפכח משכרותו ומצא את עצמו על מיטתו בביתו. אמרה לו הרבנית:

הערוך שער בנייה | איז לקרווא בתפילה

הרב המושפל החליט להגר לאמריקה. שם באמת היה לו שקט מהבושה, אך לזמן קצר בלבד. לאחר שבועיים פורסם בכל מקום על הוצאת ספר חדש העוסק במלחמה באלכוהול, ובשער הספר רואים רב שיכור...

בארה"ב כולם מכירים אותו, ולא לטובה, ולכן החליט לברוח לשווייץ. באותם הימים התקיימה בזנבה אסיפת האו"ם, בה הועלתה לדיון בעיית האלכוהול. הם החליטו שפעם בשנה ידפיסו את תמונת הרב הבזוי משתיית אלכוהול ויפרסמו אותה בכל העולם, כי תמונה אחת שווה אלף מילים...

אמר ה'חפץ חיים': "הסיפור הזה אינו חדש. הוא התרחש לפני כארבע מאות שנה וכתוב בתורה בפרשת נח. נח הצדיק שתה, השתכר, "ויתגל בתוך אהלו"... פעם אחת בלבד, ועד היום מדברים על זה..."

לאחר חודש, הבושה נחלשה והרב יצא מביתו כאשר פניו כבושות בקרקע. הוא הלך אל בית הכנסת, ובדרך, כאשר עבר ליד חנות תמונות, ראה שם פוסטר גדול של רב שיכור רוקד על השולחן... "אוי ואבוי", הזדעזע הרב ולא ידע היכן לקבור את בושתו. הוא חזר לביתו בריצה בעיניים מושפלות, ואמר לאשתו בדמעות: "מה אעשה? איזו בושה, כולם כאן בירושלים מכירים אותי. כיצד אוכל לצאת לרחוב?!"

בחשכת הלילה יצא הרב עם בני ביתו. הם עזבו את העיר וברחו לבאר שבע. בבוקר, צעד הרב לבית הכנסת, אך מול בית הכנסת, על גבי תחנת אוטובוס, התנוסס פוסטר ענק בו רואים את הרב הירושלמי שיכור ומושפל. כך גם היה על גבי האוטובוסים ושלטי החוצות.

אחת שאלתי

וְלַעֲבָדוֹ בְּכָל לַבְּנֵיהֶם (דְּבָרִים י"א, י"ג). עֲבֹדָה שֶׁהִיא בְּלֵב, וְזוֹ הִיא תַּפְלָה (רש"י)

שְׂאֵסִים אֶת 'שִׁיחְתִּי' עִם הַרְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם. עֲמַדְתִּי נְבוֹף וְלֹא יִדְעֵתִי כִּיצַד לְנַהֵג, כִּי מִצַּד אֶחָד אֲנִי נוֹהֵג לְהֶאֱרִיף בַּתַּפְלָתִי, וּמֵאֵיֶדֶף, הַגָּה עוֹמֵד וּמִמֵּתִין כְּאִן נְכָרֵי חֶסֶר סְבָלְנוֹת.

בְּשִׁלְמָא אֵלּוּ הִיָּה הָעוֹמֵד בְּתוֹר יְהוּדִי, הִיִּיתִי מִתַּפְלָל בְּשִׁלְוָה פְּדֻרְפִי, שְׁהָרִי כֹּל יִשְׂרָאֵל עֲרֻבִים זֶה לְזֶה, אֲבָל כְּעַת, שְׂאִין זֶה יְהוּדִי אֶלָּא נְכָרִי, שְׂאִינוּ בְּ'עֲרֻבוֹת' כְּלַפִּינוּ, שְׂמָא אֶצְטְרַף לְסִים מֵיָד, וְלִתַּת לוֹ לְגִשְׁת לְטַלְפוֹן. בְּמִיָּחַד הִצִּיק לִי הַמְצָפוֹן, כִּינּוֹן שְׁחֻבְרַת הַתַּקְשֻׁרֹת לֹא הִעֲמִידָה אֶת בֵּיתֵן הַטַּלְפוֹן לְצַרְף תַּפְלוֹת לְבוֹרָא עוֹלָם, אֶלָּא לְשִׁיחוֹת טַלְפוֹן שֶׁל הָעוֹבְרִים וְשָׂבִים. מִמֵּילָא מְבַקֵּשׁ אֲנִי לְשָׂאֵל, הֵאֵם מִתָּר לְעַכֵּב אֶת הַנְּכָרִי מִהֶהֱשַׁתְמָשׁוֹת בְּטַלְפוֹן הַצְּבוּרִי, שְׁנוֹעֵד לְצַרְף שִׁיחוֹת כִּין בְּנֵי אָדָם, וְלֹא לְמִקוֹם תַּפְלָה'...?

לְהֵלֵן מִכְּתָב שְׁנִשְׁלַח מֵאֵת יְהוּדֵי שְׂמִבְקֵשׁ לְשָׂאֵל הָאֵם עֲלֵיו לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה מִחֻמַּת מַעֲשֵׂה שְׁעֵשָׂה:

בְּעַת שְׁהוּתִי בְּחוּץ לְאַרְץ, נִקְלַעְתִּי לְרַחוּב הוּמָה אָדָם, וְהִבְחַנְתִּי שֶׁהִשְׁקִיעָה קְרוּבָה, וְעַדִּין לֹא הִתַּפְלַלְתִּי מִנְחָה. נוֹדַע לִי שֶׁבְּכָל הָאֲזוּר לֹא קִים בֵּית פְּנִסְת, וְחֻשְׁבְּתִי בְּלִבִּי, שֶׁלֹּהֲתַפְלַל כְּאִן בְּרַחוּב, לְמוֹל עֵינֵיהֶם שֶׁל הַנְּכָרִים, זֶה לֹא שִׁיף, כִּי אֶרְאֶה בְּעֵינֵיהֶם כְּתוּרִיג וּמוֹזָר, וְיִתְכַן גַּם שִׁיעֲבָרוּ כְּאִן אֲנִישִׁמִּים וְהִדְבָּר יַעוֹרָר אֶת זַעֲמָם. עֲמַדְתִּי נְבוֹף וְאוֹבֵד עֲצוֹת, וְהִחְלַטְתִּי לְשִׂאת עֵינֵי לְמָרוֹם, וּבִקְשֵׁתִי מֵה' יִתְבָּרַךְ שִׁיעֲזוֹר לִי לְמִצָּא מְקוֹם תַּפְלָה. לְפִתַּע נוֹפְלוֹת עֵינֵי עַל בֵּיתֵן שֶׁל טַלְפוֹן צְבוּרִי. נִכְנַסְתִּי אֶל הַתָּא הַטַּלְפוֹנִי, הִרְמַתִּי אֶת הַשְּׂפוּפֶרֶת, וְעִשִּׂיתִי עֲצָמִי כְּאִלוֹ אֲנִי מְדַבֵּר עִם חֲבָרֵי בְּטַלְפוֹן, אֶף לְמַעֲשֵׂה דְבָרְתִי עִם בּוֹרָא עוֹלָם...

לְאַחַר כְּמָה רְגָעִים, נַעֲצַר בְּסִמוּף לְדַלַּת הַבֵּיתֵן נְכָרִי שֶׁבִקֵּשׁ לְשׁוּחַח בְּטַלְפוֹן, וְהוּא נֶאֱלָץ לְהִמָּתִין

תשובה: כְּתַב הַמְּסַלֵּת יִשְׂרָיִם (פ"א ד"ה וְאֵם תַּעֲמִיק): "וְאֵם הָאָדָם נִדְבָק בְּבוֹרָאוֹ,

ביתן הטלפון הצבירי, הרי שהמעשה הזה מסייע גם לגויים, ולכל העולם כולו. וממילא ראשי האיש להמשיך בתפלתו בביתן הטלפון, אלא שפדאי שלא יאריף הרבה בתפלתו.

ומשתמש מן העולם רק להיות לו לסיוע לעבד בוראו, הוא מתעלה וְהָעוֹלָם עֲצָמוֹ מִתְעַלָּה עִמוֹ, כִּי הֵנָּה עֲלוֹי גָדוֹל הוּא לְבָרִיּוֹת כָּלָם, בְּהִיוֹתָם מְשֻׁמְשֵׁי הָאָדָם הַשְּׁלָם הַמְקַדָּשׁ בְּקִדְשָׁתוֹ יִתְבָּרַךְ." נלמד מהדברים, שפאשר עומד יהודי ומתפלל מנחה, וְהָאֲפָשׁוֹת הִיחִידָה שְׁלוֹ לְעֲשׂוֹת זֹאת הִיא בְּאֲמָצְעוֹת

קמצן מבקר את בן דודו ורואה אותו מקלף את כל הצבע מהקירות, ואת הקילופים שומר בזהירות בדלי. "תגיד", שואל אותו, "מה קרה שהחלטת לשפץ?" "איזה לשפץ?", משיב בן הדוד, "אני עובר דירה..."

שני קמצנים הולכים ברחוב, לפתע שם לב האחד שחברו גורר רגל. הוא מסתכל ורואה שסוליית הסנדל שלו קרועה. שואל אותו: "למה אתה הולך ככה? כנס לחנות ותקנה לך סנדלים" משיב החבר: "אין לי כסף..." "אז למה לא אמרת" ממהר החבר ומוציא מהכיס חבילת שטרות של 200 ש"ח קשורים בגומייה מראה לחברו ואומר: "הנה, זה בטח יעזור לך" החבר מחייך באושר, לא מאמין למראה עיניו, בזמן שהקמצן מסיר את הגומייה מהשטרות אומר לו: "קח את הגומייה, ותקשור את הסנדל, בשביל מה יש חברים".

סבתא ישיבה מאחורי נהג האוטובוס וחפרה לו כל הנסיעה "קח בוטנים מהילולה של רבי שמעון" הנהג לקח בשביל לא להעליב אותה... אחרי כמה דקות מסעודה שוב אומרת לו "קח בוטנים מהילולה של רבי מאיר" והנהג כמו מקודם שוב לקח כדי לא להעליב חס וחלילה...

וככה אחרי 20 דקות שהסבתא מפטמת אותו בבוטנים שואל אותה הנהג "גברת מחילה צדיקה אבל למה את מביאה לי את כל הבוטנים האלה???" הסבתא עונה לו "כי קניתי חצי קילו בוטנים" שואל אותה שוב הנהג "אז למה את לא אוכלת אותם???" הסבתא אומרת לו "אין לי שיניים" הנהג אומר לה "אם ככה אז למה קנית אותם???" הסבתא עונה לו בחיוך ובנחמדות "זה כי אני אוהבת רק את השוקולד שמסביב."

שני ציידים אחד קנה גלשן אוויר ולקח אותו אל המצוק כדי לטוס עימו מעל היער. בעודו דואה לו להנאתו באוויר, הבחין בשני ציידים למטה ביער, ונופף להם בידיו לשלום, גאה ברחיפתו. שני הציידים בתגובה, מיהרו לכוון לעברו את רוביהם, וירו ירייה כל אחד. כאשר הגלשן יוצא מטווח ראייתם, שואל אחד הציידים את חברו: "איזו מין ציפור ענקית זו היתה?" "אין לי מושג", מושך השני בכתפיו, "אבל אני חושב שפגענו בה." "לפי מה?", שואל הראשון. "לא ראית?", משיב השני, "היא הפילה את הבז אדם שהיא חטפה..."

בבית משפחת ברוך רבה ההכלה העליזה, נולדו שתי תינוקות פתוקים משתובבת על הרצפה... ההורים שמחים ומודים לה' על האוצרות הפתוקים בהם זכו, אך שאלת 'בסוף פגול' מדאיגה ומציקה, כזה תינוקה שהשגת הבסוף הנדרש לקניית הפפואת הרבה של המטרינה הפכה למלחמה קיומית יומיומית!!!

4